

Прочитавши не скури,

а підкинь сусіду!

До Українських Селян.

Селяне-хлібороби!

Чи розкусили ви нарешті свого найлютішого ворога—червону московську владу? Чи зрозуміли ви, який хижий та хитрий звірь в овечій шкурі забрався до нас на Україну? Чи бачите вже ви, що большевики прямують до того, щоб відібрati від вас не тільки ту казенну та по-міщицьку землю, що її вам наділила 1917 року наша законна влада—Уряд Української Народної Республіки, — а й зазіхають на ту землю, що була вашою з діда-прадіда? Чи не ясно ще вам, що Москва червона хоче повернути всіх селян наших на крепаків і згноїти їх на панщині по совітських економіях?

Колхози — то тільки тимчасові комуністичні штучки, бо бояться вони одразу заводити скрізь совхози і думають собі, що дядько наш не второпас зразу, куди вони прямують і попадуться на них, як та рибка на гачок.

А-ж вийшло, що наш дядько не ликом ший! Побачив, що не господарь вже він на своїй землі і покинув орати та сіяти, не то, що колхозну землю, а й ту, що в нього її большевики не видерли. Та й кому, справді, охота сіяти, коли не для себе він буде те, що вродить, косити та молотити.

Селяне-хлібороби! Не надійтесь, що ви москаля червоного обдурите! Не думайте й того, що от ви свого ворога тепер подолали. Ворог ваш лютий і хитрий... Оті всі накази теперішнього совітського царя Сталіна про те, щоб припинити насильне запровадження колхозів, про повернення соціалізованої худоби та нарешті дозвіл продавати на вільному ринкові збіжжа та худобу,—то тільки хитроці. Побачили комуністи, що дядько не сіє та й попустили; нехай, мовляв, обсіється, а там далі видно буде, кому хліб достанеться. Як не посіє дядько, то нічого буде совітській владі за грязницею на продаж вивозити, ві за віщо буде золота за грязницею доставати та нічого буде по загрязніших банках про чорний день складати. Все-ж бо золото, ще царське та з церков та монастирів пограбоване, все вже вони за кордоном попристроювали.

От чому вони попустили! А що народ буде мерти як мухи, то ім то не первива. 1921-го року на одній Україні п'ять мілійонів народу вимерло, а як цього року і вдвое більше вимре, то москалям від того не плакати! Люди вимрут, а земля ніде не діється і лекше буде совхози заводити чи, як вони кажуть, „зернові фабрики“. Народ зголоду плохший стає, слухняніший, як та сіра скотина. А ім тільки того й треба, бо ж хоч-би й всі хахли вимерли, так в Москві ребят много і коло трактора кожен Ванюха раду собі дасть. А поки всі хахли не вимерли, то комуністи щовесни в оранку та у сівбу ім і попускають, а з жнив і починають підкручувати.

Зараз вони причаїліся і наче попускають що й тому, ще бояться війни з Японією. А щоб не боятися сусіда, то треба замиритися з своїми домашніми, щоб бува з заду не вдарили. Бояться вони, щоб не прийшлося, як за турецької війни цареві Олександрові II, кріпаків з неволі панської випустити або як Миколі II за японської війни сякі такі полежкості для своїх підданів зробити. А ще бува скине їх народ так, як скинув Миколу за останньої війни з німцями та австрійцями.

А як небезпека війни міне, як хліб уродить, то вони тоді не такої заспівають.
Брати селяне! Хлібороби!

Не давайте хліба совєтській владі!

Шкодьте червоним москалям як тільки і де тільки можете!

Руйнуйте телеграф, телефон і залізницю, щоб не могли вони з України нашо добро вивозити.

Час вже нарешті з сірої скотини, що слухняно наставляє шию в московські ярма, чи то царські, чи то совітські, стати вільними громадянами своєї вільної країни, ні від кого незалежної, Української Народної Республіки! Скидайте московське червоне ярмо!

„Вставайте, кайдани порвіте і вражою, злою кровю волю окропіте!“ —
такий заповіт дав нам наш Великий Пророк ТАРАС ШЕВЧЕНКО.

І ми його мусимо виконати!

Український Революційний Комітет.